

KUNHUTA

novoměstský farní zpravodaj

**Nové Město na Moravě
červenec 2006**

Odkaz sv. Cyrila a Metoděje

„Život nám na vše věky zachovali“ - zpíváme ve velehradské písni. Křesťanství k nám přicházelo nejen s láskou, jak ho přinesli Cyril a Metoděj – „získali láskou Kristu národ celý“. Křesťanství nesli také sousední němečtí panovníci - ale oni v ruce drželi meč. I meči na konci je kříž, tam kde je držátko. Mečem vyhubili mnohé slovanské národy žijící podél Labe, kteří nepřijali víru, i tam kde je dnes Berlín, původně bydleli Slované. Vzpomeňme, když Cyril a Metoděj ke slovanské lípě postavili kříž jako oporu, byla to nádherná souhra. Národ, který byl obklopen nepřáteli, vydržel. Když vezmete do ruky dějepis a listujete – „kolik to bouří nad vlastní se sneslo“. Kolik národů u nás pochodovalo vojensky: Avaři, Tataři, Maďaři, Braniboři, Turci, Prusáci, Francouzi, Švédové – a národ zůstal. Držela ho víra. Za to, že tady jsme na mapě, za to musíme této víře poděkovat. A tak se obraťme s prosbou na naše apoštoly: „Bratři přesvatí, stůjte při své podstatě, ať se svatá, blahá víra z naší vlasti neztratí.

o. Alois Pekárek – z knihy Hořící srdce

Odpočinek

Prožíváme prázdniny – přímo se nám vnučuje téma k zamyšlení: odpočinek, dovolená. Je dvojí rozdílná únava z lidské práce. Když člověk fyzicky pracuje, je příjemně unavené tělo a to se pak dobře spí. Kdo pracuje duševně, pracuje s lidmi, ten bývá velmi unaven na duši, nervově vyčerpaný. Jeden z dobrých psychologů říká: Kdo si neumí odpočinout, ten bere klid lidem, kteří jsou kolem něho...Uklidnit se dovede jenom ten, kdo se to naučil.

Je třeba stále hledat ostrůvky klidu, najít volnou chvílku od každodenního shonu. Kdo žije v rodině, měl by mít právo na chvílku oddechu, kterou všichni členové rodiny navzájem respektují např. vážná klasická hudba dovede člověka, který umí naslouchat a otevřít svou duši, dokonale vyčistit. To je jedna stránka věci – uniknout tělesně z tohoto prostředí hluku a napětí.

Pro nás věřící je zde ještě druhý rozměr odpočínutí. Už se nejedná o úplnou samotu v tichu, ale o zvláštní spočínutí, které také ozdravuje. Musíme si udělat čas na duchovní život – plodně a dokonale využít dne spočínutí v Bohu, svoje obohacení a znovuobnovení života ve společenství s Ježíšem. Neděle by pro nás neměla být splněním si povinnosti nedělní mše svaté. Ale měli bychom přijít do živého společenství, kde prožijeme spočínutí v lásce Boží a v lásce bratří a sester. To je pro nás ono „opuštěné místo“, kde se setkáváme s živou přítomností Boha, svého Spasitele Ježíše Krista. To je pro nás odpočínutí, spočínutí v Bohu, které působí uzdravení našich duší i těla.

P. Jan Daněk

Muž a žena

První slovo, které člověk v Bibli říká, je jásoť nad tou, kterou mu Bůh dal, aby nebyl sám: „To je konečně kost z mých kostí a tělo z mého těla!“ (Gn 2,23). První výpověď o muži a ženě je, že Bůh stvořil člověka jako muže a ženu. Existence člověka v mužském a ženském bytí není ani nehoda, ani náhoda, ani pouhý rozmar přírody, nýbrž nádherná myšlenka Boha. V tomto jádru jsou obsaženy dvě pravdy: že muž i žena jsou stejné podstaty a tedy rovnocenní, oba jsou si rovni a že jsou ve své různosti každý svým způsobem „dokonalým“ obrazem Boha.

Muž a žena jsou stvořeni pro sebe navzájem. V symbolické řeči Bible to znamená, že člověku není protějškem žádné zvíře, které by mu chybělo a bez kterého by byl sám (Gn 2,20). Víme jak je smutné, když má nějaké domácí zvíře vyplnit lidskou samotu. Rovnocenným partnerem může být muži pouze žena a ženě pouze muž. Ale oba proto nejsou nedokonalé součásti, které by bylo třeba doplnit. Jsou samostatnými osobami, které mají být jeden pro druhého pomocí.

Jejich vzájemnou přitažlivost nevysvětluje Bible tak jako řecký mýtus tím, že každý z nich se stal z trestu od bohů „polovinou“ člověka, a že od té doby se obě poloviny hledají. Láska mezi mužem a ženou je darem samotného Boha. Její краса, její oheň, její nezničitelná moc (Pís 8,6), její věrnost a plodnost jsou v písmu svatém často užívány obrazy, mající vyjádřit vřelou lásku Boha k člověku.

Jak ale dochází k neustálému a bolestně prožívanému nepořádku ve vztazích muže a ženy? První trhлина ve vztahu s Bohem také zničila původní, Bohem chtěnou harmonii mezi mužem a ženou. Místo společenství touha po vládě, místo důvěrného kontaktu vzájemné obviňování (Gn 3,12). Muž a žena k sobě najdou cestu teprve tehdy, až když jejich lásku uzdraví od následků „dědičné viny“ Ježíšův kříž.

(Christoph Schönborn – Základy naší víry)

Milé děti,

v minulé Kunhutě jsme si zopakovali bratrské a manželské dvojice z Bible. A v opakování budeme pokračovat i tentokrát – abyste to, co jste se během roku naučily, přes prázdniny nezapomněly ☺.

Tentokrát si zopakujeme jména apoštolů, která jistě mnozí z vás znají nazpamět. Zkuste jména dvanácti apoštolů vyhledat v této křížovce – osmi směře. A pokud si náhodou nebudete vědět rady, poproste o pomoc vaše rodiče nebo starší sourozence.

Vaše kamarádka

J	T	N	Y	D	Q	J	D	O	J
I	A	O	H	C	P	A	F	I	F
D	M	B	M	I	E	K	U	K	Y
Á	I	D	L	Á	A	U	E	I	Š
Š	A	I	G	D	Š	B	K	T	I
I	F	A	U	G	O	A	Y	A	M
Š	R	J	A	S	N	L	S	C	O
K	I	V	M	A	D	F	B	R	N
A	L	N	K	A	Ř	E	H	J	Y
R	A	J	E	Š	E	Ů	D	Y	S
I	O	E	A	N	J	V	M	P	J
O	M	R	A	D	U	Š	J	Ě	K
T	A	I	V	T	U	X	M	A	L
S	K	E	Í	O	J	O	N	L	N
K	L	O	T	Ň	L	A	J	O	D
Ý	I	A	R	O	I	N	K	M	A
N	M	K	T	R	K	O	Z	U	C
A	L	R	A	D	A	Z	J	L	B
D	A	K	P	E	T	R	K	O	Á
B	E	A	CH	R	A	P	A	V	Š

Prasklá studna

Byly dvě studny jen pár desítek metrů od sebe. Rozhlížely se kolem sebe a občas se také daly do řeči. Každá byla úplně jiná.

První studna byla dokonalá. Její kamenné okraje byly pevné a ani kapička vody se z ní neztratila její vinou. Ta druhá byla naopak popraskaná, děravá. Z jejích okrajů vytékaly stružky vody.

První byla velmi hrdá a pyšnila se svou dokonalostí. Stála osamoceně, přiblížilo se k ní jen občas pár ptáčeků a nebo drobný hmyz.

Druhá byla obrostlá záplavou rozkvetlých stromků, svlačci a dalšími rostlinami, které hltavě pily unikající

vodu. Hmyz neustále kroužil kolem a ptáci si dokonce na okraji studny postavili hnízdo. Nebyla dokonalá, ale cítila se šťastná.

Potřebujeme věřit v dokonalost, ale potřebujeme také odvahu uznat, že jsme nedokonalí. Žijeme ve světě, kde se dokonalost mísí s mohutným úsilím být první, být středem, být někdo. Dokonalí bychom měli být jedině v lásce. Jen tak je možno chápat slova Ježíšova: „Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“ (Mt 5,48) Kdo žije s otevřenou náručí, obvykle neudělá kariéru, ale nalezne spoustu lidí, které může obejmout.

Život s Bohem

Víme z lidských vztahů, jaký je rozdíl mezi formální korektností a životem plným lásky. Podobně je bohužel možné žít ve vztahu s Bohem: formálně korektně, ale bez lásky, bez iniciativy, s chladnou a dobře zdůvodněnou vypočítavostí, stejně jako služebník v podobenství o hřivnách. Jenže pokud člověk s láskou troškaří, pak se neotevře a nebude moci pojmut Boží lásku, která se mu dává. „Kdo skoupě rozsívá, skoupě bude sklízet,“ říká Písmo (2 Kor 9,6). „Skutečně jen velmi málo lidí chápe, co by jim Bůh prokázal, kdyby se mu zcela odevzdali,“ říká sv. Ignác z Loyoly.

Kdybychom jen pochopili Boží matematiku! Za jeden náš krůček směrem k Bohu, on jich k nám udělá tisíc (a k tomu vždycky začíná první). Z pěti tisíc chlebů a dvou rybiček, které si neschováme za zády pro sebe, ale odevzdáme je do jeho rukou, vyšetříme potravu pro celý zástup a ještě dvanáct košů navíc. Za šest nanošených kádí s vodou na jeho slovo – šest kádí prvotřídního vína! „Kdo má, tomu bude dáno a přidáno.“ Proto by bylo lehkovážné tuto hřivnu zakopat: nejde o nic menšího než „zakopat“ vztah s Bohem, protože On je náš život a naše vzkříšení. Vložme svou naději v něho!

*Kateřina Lachmanová – z knihy
Dvojí tvář lenosti*

Vůle Boží zbožná fráze?

Rozpoznat vůli Boží je možné. Proč ji tolik lidí neslyší? Protože je zde jeden háček – nestačí jenom chtít ji slyšet, je třeba chtít ji i plnit, a to bezvýhradně, ať je jakákoli!

Lidé si často kladou otázku: Jak to mohl Bůh dopustit? Sv. Augustin na ni odpovídá: „Vinou zlých lidí se nepochybně děje mnohé proti Boží vůli, avšak Boží moudrost a moc jsou tak velké, že všechno, co zjevně odporuje jeho vůli, ve skutečnosti spěje k dobrým výsledkům či cílům, jež Bůh předem vytyčil. Nikdy by nedovolil zlu se

projevit, kdyby díky své absolutní dobrotě je nemohl nějak využít.“ Winfrid Stinissen to vidí podobně: „Bůh zachází se zlem tak mistrně, že výsledek je lepší než kdyby žádné zlo jakživo neexistovalo.“

Ladislav Kubíček často zdůrazňoval, že se vyplatí svůj kříž denně poponášet, kousek po kousku, metr po metru – to znamená nevyhýbat se žádným obtížím, nic si neulehčovat. Když je v tom člověk skutečně důsledný, na konci života už stojí jeho kříž na vrcholu kalvárie, a nepotřebuje nějakou těžkou nemoc.

NADĚJE V UTRPENÍ

Naše naděje v utrpení vychází z důvěry v Boha, který dokáže vytěžit dobro i ze zla, z lidských slabostí. Lidské utrpení dosáhlo v Kristových mukách svého vrcholu. Zároveň však vstoupilo do nové dimenze, protože je spojeno s

láskou. S láskou Boží, která ve své všemohoucnosti plodí dobro dokonce i ze zla. Z největšího zla, které kdy bylo spácháno, z odmítnutí a zabití Božího Syna, což bylo způsobeno hříchem všech lidí, vytěžil Bůh největší dobro: oslavu Krista a naše vykoupení.